

zabýnuly během zimních mrazů. Všechna zvířata nazýval svými bratry. Pro lásku k Svořitelci byl naplňován podivuhodnou a nevýslovnou radostí, když se díval na slunce, měsíc a hvězdy a zval je k lásce ke Svořitelci. Nedovoloval, aby mu sřítali velkou tonsuru – říkal: „Chci, aby mi mali bratři měli účast na mé hlavě.“

Jeden člověk dost světský zastihl sluhu Božího Františka v kostele svatého Severina, když tam kázal. Protože mu to Bůh zjevil, spatřil svatého Františka označeného dvěma silně zčtřiznými meči, z nichž jeden sahál od hlavy až k nohám, druhý od jedné ruky k druhé napříč přes prsa. Ačkoli Františka nikdy předtím neviděl, poznal ho podle toho, silně to na něho zapůsobilo a on vstoupil do františkánského řádu a šťastně tam žil až do smrti.

(...)

Během svého života se proslavil mnoha zázraky. Chléb, který mu přinesli, aby ho požehnal, vrátil mnoha lidem zdraví, vodu proměnil ve víno, a když se ho jeden nemocný napil, ihned se uzdravil, a učinil ještě mnoho jiných zázraků.

Když už se blížil k svým posledním dnům, zesláblý dlouhou nemocí nechal se položit na holou zem, dal k sobě volat všechny bratry, vkládal postupně ruce na všechny přítomné, žehnal jim a jako Pán při poslední večeři

112

dal každému sousto chleba. Vyzýval, jak bylo jeho zvykem, všechny tvory, aby chválili Boha, dokonce i samu smrt, všemi obávanou a nenáviděnou, nabádal k chvále, radostně jí šel vsříc a zval ji k sobě jako hosta: „Vítám tě, sestro má smrti!“ A tak došel k své poslední hodině a zesnul v Pánu. Jeho duši viděl jeden bratr jako hvězdu podobnou měsíci svou velikostí a slunci svou září.

Jacobus de Voragine vyslov [Jakobus de voragine]

Perugia vyslov [peridza] – město ve střední Itálii

žehole soubor pravidel života mnichů

ciháda hmyz žijící v tropech a subtropích; jeho samci vydávají daleko slyšitelné zvuky

tonzura vyholený kruh vlasů na temeni katolických kněží a mnichů

Chci, aby mi mali bratři měli účast na mé hlavě malými bratry zde míněny vši